

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/21/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3123011330
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3123011330.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Lucie Horvátovej a JUDr. Juraja Valáška v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v A., okres A., trvale bytom C. XX, D. E., t. č. na slobode, pre trestný čin prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písm. a) Tr. zákona a iné, o odvolaní prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, pracovisko Považská Bystrica zo dňa 22. januára 2024 pod sp. zn. 5T/27/2023, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 22. mája 2024 jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku s a odvolanie prokurátorky z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín, pracovisko Považská Bystrica zo dňa 22. januára 2024 pod sp. zn. 5T/27/2023 bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len „obžalovaný“) podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 04. septembra 2023 pod č. k. 2Pv 34/23/3309-26, doručenej okresnému súdu dňa 05. septembra 2023 oslobodený pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písm. a) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1

Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 12.11.2022, v čase približne o 18.30 hod., na zastávke SAD Ilava - stred na ulici L. Štúra v meste Ilava, fyzicky napadol poškodenú A. F. tak, že bez predchádzajúcej príčiny ju chytil za ruku, čím jej zabránil v ďalšej chôdzi, následne potom ako mu poškodená napľula do tváre ju udel rukou zovretou v päť do oblasti tváre na ľavé oko, následkom čoho spadla na zem na betónový chodník, po čom obvinený odišiel, pričom poškodená A. F. pri páde na zem utrpela zlomeninu veľkého hrboľa ľavej ramennej kosti bez posunu a zmliaždenie riedkych mäkkých tkanív ľavej očnice za vzniku podkožného zakrvácania a opuchu, ktoré zranenia si vyžiadali lekárske ošetrenie a vyšetrenie na urgentnom príjme traumatológia vo Fakultnej nemocnici Trenčín, pričom v dôsledku týchto zranení poškodená A. F. mala limitovanú hybnosť v ľavej hornej končatine, problémy s hygienou, musela dodržiavať lekárom nariadený režim s vylúčením namáhavejšej fyzickej aktivity po dobu obmedzenia na bežnom spôsobe života počas celej dĺžky fixácie ľavej hornej končatiny v trvaní päť týždňov a bola práceneschopná po dobu päť týždňov

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení, napadla odvolaním v neprospech obžalovaného intervenujúca prokurátorka Okresnej prokuratúry Trenčín, ktoré odôvodnila písomne dozorová prokurátorka doslovne takto :

„Prvostupňový súd vyhodnotil vykonané dôkazy jednostranne v prospech obžalovaného, prikláňajúc sa k jeho výpovedi a k výpovedi jeho priateľky A. G.. Obžalovaný A. B. je však zo žalovaného skutku usvedčovaný výpoveďou priamej svedkyne poškodenej A. F., ktorá je podporená výpoveďou nepriameho

svedka H. I. a ďalšími listinnými dôkazmi. Hoci samosudkyňa v napadnutom rozsudku vyslovila pochybnosť ohľadom vierohodnosti výpovede poškodenej, vychádzajúc z oznámenia poškodenej, ktoré podala na políciu, ďalej

z jej výpovedí realizovaných v prípravnom konaní a napokon aj po učinení výpovede na hlavnom pojednávaní, túto hodnotím ako logickú a konzistentnú v okolnostiach týkajúcich sa miesta, času ako aj spôsobu, akým mala byť napadnutá obžalovaným. Skutočnosť,

či poškodená najskôr opľula obžalovaného a ten vulgárne povedal, či ide za tým „kokotkem“, alebo to bolo naopak je irelevantná, nakoľko výpoveď poškodenej bola počas celého konania v podstatných okolnostiach nemenná. Následkom tejto krátkej slovnej výmeny medzi poškodenou a obžalovaným bolo konanie obžalovaného spočívajúce v udretí poškodenej, ktorá v dôsledku toho spadla na betónový chodník a utrpela viaceré zranenia. Poškodená na hlavnom pojednávaní zhodne so svojou výpoveďou z prípravného konania vypovedala, že si je jednoznačne istá, že osoba, s ktorou sa stretla a ktorá ju udrela, bol obžalovaný A. B.. Pokiaľ samosudkyňa argumentuje, že poškodená si mohla obžalovaného pomýliť s niekým iným, nakoľko v čase spáchania skutku bola tma, poškodená obžalovaného spoznala aj po hlase z dôvodu jeho špecifického prízvuku.

Vierohodnosť výpovede poškodenej podporuje výpoveď svedka H. I., ktorý síce nebol priamym svedkom udalosti, avšak tento vypovedal v zhode

s poškodenou v tom smere, že poškodená išla k nemu do práce, nakoľko si zabudla kľúče a následne, keď sa po práci vrátil domov, našiel poškodenú doma uplakanú, roztrasenú a s monoklom na tvári. Poškodená svedkovi uviedla, že ju napadol jej expriateľ A. B.. Obžalovaného vykreslil ako vulgárneho človeka, k poškodenej sa vyjadril, že si nemyslí, že by mala sklony k vymýšľaniu.

V podstatných skutočnostiach, týkajúcich sa napadnutia ako aj k mechanizmu vzniku zranení, je výpoveď svedkyne poškodenej objektivizovaná znaleckým dokazovaním znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo J. A. A. F., C., ktorý podal k veci znalecký posudok, ako aj odborným vyjadrením A. F. I., znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia. V záveroch znaleckého posudku znalec konštatoval, že poškodená utrpela zlomeninu veľkého hrboľa ľavej ramennej kosti a zmliaždenie ľavej očnice. Znalec sa vyjadril aj k mechanizmu vzniku poranení, pričom k zmliaždeniu ľavej očnice uviedol, že sa jednalo o charakteristické poranenie po priamom údere pästou na oblasť očnice inou osobou, k zlomenine veľkého hrboľa ľavej ramennej kosti konštatoval, že táto vznikla pádovým mechanizmom, pravdepodobne priamym násilím na oblasť ramena, mohla vzniknúť aj nepriamo, pádom na vystretú hornú končatinu. V dôsledku vzniknutých poranení bola poškodená obmedzovaná

v obvyklom spôsobe života asi 5 týždňov. Znalecký posudok znalca J. A. A. F., C. a odborné vyjadrenie znalca A. F. I., sa tiež zhodujú v tom, že zranenia poškodenej mohli vzniknúť tak, ako o nich poškodená vypovedala. Zranenia poškodenej sú zachytené na fotografiách zabezpečených do vyšetrovacieho spisu, ktoré boli oboznámené na hlavnom pojednávaní. Podotýkam, že prvostupňový súd v zásade ani nemal pochybnosť o tom, že poškodená utrpela viaceré zranenia spôsobené cudzou osobou.

Ďalším nepriamym dôkazom svedčiacim v prospech poškodenej je lekárska správa Fakultnej nemocnice Trenčín z 13.11.2022, v ktorej je v časti anamnéza zaznamenaný pôvod a spôsob vzniku zranenia, ktoré utrpela poškodená, pričom poškodená jednoznačne uviedla, že bola napadnutá bývalým priateľom, dostala pästou do oblasti tváre, následkom čoho spadla na ľavú stranu tela, udrela si ľavé rameno.

V priebehu hlavného pojednávania neboli zistené také závažné skutočnosti, ktoré by výpoveď poškodenej ako priameho účastníka incidentu, mali spochybňovať. Pokiaľ samosudkyňa okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia argumentuje tým, že poškodená išla na políciu až o 2 dni po skutku, konštatujem, že poškodená prvotne ani nevedela, či bude incident riešiť, avšak z dôvodu bolesti i naliehania vtedajšieho partnera, vyhľadala lekársku pomoc. Štandardne, pokiaľ zdravotnícky pracovník po vyšetrení pacienta, zistí, že zranenie mohlo vzniknúť trestným činom, podá oznámenie pre možné podozrenie zo spáchania trestného činu, o čom bola poškodená pri ošetrení aj vyzoomená, preto sa napokon rozhodla protiprávne konanie obžalovaného sama oznámiť polícii. Zo strany poškodenej nebol vzhľadnutý motív pre podanie klamlivej či účelovej výpovede. Prvostupňový súd dostatočne neosvedčil dôvody, pre ktoré neuveril verzii poškodenej.

Hoci prvostupňový súd argumentuje, že obvinený od počiatku svoju vinu popieral, žiada sa uviesť, že prvotne sa predmetná trestná vec viedla v priestupkovej rovine, kde bol ku skutku vypočutý A. B.,

ktorý na záznam o podaní vysvetlenia zo dňa 05.01.2023 uviedol, že dňa 12.11.2022 sa v llave vôbec nenachádzal. Následne už v postupe pred začatím trestného stíhania, na záznam o podaní vysvetlenia vypovedala priateľka obvineného A. G., ktorá uviedla, že obvinený bol dňa 12.11.2022 celý deň u nej, nakoľko svedkyňa máva silné migrény, o čom si robí zápisky a v zápisníku má tiež poznačené, že v ten deň bol

u nej aj A. B.. Obžalovaný, už potom v procesnom postavení obvineného, svoju výpoveď korigoval v zhode s vysvetlením A. G., pričom na tejto výpovedi zotrval aj na hlavnom pojednávaní, pričom uviedol, že v deň skutku sa celý deň nachádzal

u A. G.. V prospech obžalovaného vypovedala A. G., ktorá potvrdila, že obžalovaný bol v deň skutku u nej, o čom si spravila aj záznam do diára. Záznamy do diára svedkyne týkajúce sa jej migrény možno považovať za opodstatnené

a logické. Svedkyňa na hlavnom pojednávaní vypovedala, že do diára si píše všetko, o. i. aj medikáciu. Pokiaľ mala svedkyňa v deň skutku silnú migrénu, ako sama tvrdí, nie je zrejmé, prečo si nezaznamenala do diára tak dôležitú skutočnosť, akou je požitie lieku, jeho názov, čas užitia a dávku, čo je z hľadiska vedenia denníka pre pacientov trpiacich migrénou dôležitým záznamom nielen pre samotného pacienta, ale najmä pre ošetrojúceho lekára. Potom je na zvážení, či zápis v diári z 12. 11. 2022 „Mirek cca 12:00“ skutočne odzrkadľuje realitu, alebo zápis do diára svedkyne bol vykonaný následne, účelovo, v snahe vytvoriť situáciu, ktorá má pomôcť obžalovanému zbaviť ho zodpovednosti za jeho konanie.

Je prinajmenšom nezvyčajné značiť si do diára príchod partnera do domácnosti, obzvlášť, keď takýto záznam svedkyňa vykonala v deň spáchania skutku. Následne potom za povšimnutie stojí i fakt, prečo si svedkyňa nezaznamenala do diára aj odchod obžalovaného a či si tieto zápisky ohľadom návštev svojho priateľa robí/robila na pravidelnej báze. Pokiaľ sa jedná

o výpoveď priateľky obžalovaného, podotýkam, že jej výpoveď môže obsahovať motívy pre účelovosť, v snahe pomôcť svojmu priateľovi.

Čo sa týka vzájomného vzťahu poškodenej a obžalovaného možno konštatovať, že ich vzťah nebol ani počas ich spolužitia ideálny. V tejto súvislosti poukazujem na rozhodnutie Okresného úradu Senica, odbor všeobecnej vnútornej správy, č. spisu OU-SE-OVVS 2021/002514-002 zo dňa 04.02.2021, z ktorého je zrejmé, že obžalovaný A. B. bol uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa dopustil tým, že počas slovnej výmeny názorov sácal do poškodenej A. F., za čo mu bola uložená pokuta vo výške 10,- Eur. Aj svedok H. I. vypovedal, že v čase, keď chodil s poškodenou A. F., mu obžalovaný volával, aby sa jej vzdal, bol vulgárny. Motívom obžalovaného preto mohli byť napäté vzťahy, ktoré mal s poškodenou.

Záver okresného súdu o nevine obžalovaného považujem za nepresvedčivý, nakoľko nevychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Prvostupňový súd pri svojich úvahách nezohľadnil všetky okolnosti prípadu a dôkaznú situáciu dôsledne nevyhodnotil.

S poukazom na uvedené skutočnosti preto navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne v zmysle § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno c), písmeno d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k. 5T/27/2023- 160 zo dňa 22.01.2024 vo výroku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písmeno c) Trestného poriadku a následne za použitia ustanovenia § 322 odsek 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.“

Obžalovaný sa k písomnému odôvodneniu odvolania prokurátorky do konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu písomne ani sám a ani prostredníctvom svojho obhajcu nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, v neprítomnosti obhajcu obžalovaného, ktorý súhlasil s konaním v jeho neprítomnosti a poškodenej A. F., za splnenia všetkých procesných podmienok pre jeho vykonanie intervenujúca prokurátorka krajskej prokuratúry v rámci konečného návrhu uviedla, že sa plne stotožňuje s podaným odvolaním podriadenej prokurátorky okresnej prokuratúry, ako aj s dôvodmi uvedenými v jeho písomnom vyhotovení a navrhla rozhodnúť spôsobom tam uvedeným.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že sa cíti byť nevinným. Neurobil to, čo je mu kladené za vinu podanou obžalobou, a preto navrhol odvolanie prokurátorky zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, na podklade odvolania prokurátorky, podaného v neprospech obžalovaného, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa

18. marca 2024, na verejnom zasadnutí dňa 22. mája 2024, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátorky podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť výroku v napadnutom rozsudku

o oslobodení obžalovaného spod obžaloby (o vine a súvisiacom treste), ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokurátorky, hoci je prípustné, bolo podané oprávnenou osobou, včas i na správnom mieste, nie je ale dôvodné. Pritom nezistil chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, a ktoré by odôvodňovali prípadné podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že prvostupňový okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné a dostupné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne, a to aj v súlade s existujúcou a neopomenuteľnou zásadou in dubio pro reo, t. j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného, vyplývajúcou z ustanovenia § 2 odsek 4 Tr. poriadku zákonným spôsobom vyhodnotil jednotlivo a v ich súhrne tak, ako mu to ukladajú ustanovenia § 2 odsek 10 a 12 Tr. poriadku a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Prvostupňový okresný súd v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Tr. poriadku v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery

o oslobodení obžalovaného spod obžaloby. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania, a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 odsek 12

Tr. poriadku. Úvahy a závery prvostupňového súdu založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a krajský súd sa s nimi bez výhrad stotožňuje. Aj krajský súd sa stotožňuje s tým, že hoci na hlavnom pojednávaní bolo vykonaných viacero dôkazov, pričom v neprospech obžalovaného, ktorý konzistentne poprel vinu, však svedčil iba jediný a priamy dôkaz - svedecká výpoveď poškodenej A. F. (ďalej len „poškodeneá“), nepodporený však dostatočne relevantne (vo vzťahu ku skutočnému páchatelovi žalovaného skutku) nepriamo ani jedným, z ostatne vykonaných dôkazov (svedecká výpoveď H. I. - súčasný priateľ poškodenej, odborné vyjadrenie A. F. I., C., A., znalecký posudok A. A. F., C., lekárska správa na poškodenú, fotodokumentácia, súvisiace zabezpečené listinné dôkazy), a preto nemohol a ani nemôže byť takýto dôkaz dostatočným podkladom pre nepochybný záver o tom, že páchatelom žalovaného skutku je bez akýchkoľvek rozumových pochybností skutočne obžalovaný, a to i napriek tomu, že bolo na druhej strane nepochybne preukázané to, že poškodeneá v inkriminovanom období utrpela konštatované zranenia, ktoré vznikli skutočne zavinením inou fyzickou osobou. O to viac, keď existujú súčasne vážne pochybnosti o vierohodnosti svedeckej výpovede poškodenej o skutkových okolnostiach, ktorý záver významne spochybňuje svedecká výpoveď A. G. - súčasná priateľka obžalovaného, ktorá potvrdila „alibi“ obžalovanému v tom smere, že v inkriminovanom čase bol obžalovaný nepretržite s ňou. Pokiaľ prokurátorka v rámci odvolacích námietok spochybňovala svedeckú výpoveď A. G. tak, ako to doslovne vyplýva z písomného odôvodnenia jej odvolania, nejde o také skutočnosti, ktoré relevantne spochybňujú vierohodnosť tejto svedeckej výpovede. Skutočnosť, že ide o súčasnú priateľku obžalovaného, sama o sebe neznamena, že jej výpoveď je z uvedeného dôvodu pochybná (v tomto prípade by sme museli považovať za nevierohodnú aj svedeckú výpoveď súčasného priateľa poškodenej), a to ani z ďalšieho, prokurátorkou namietaného dôvodu, týkajúceho sa vedenia jej denníka. Krajskému súdu neunikli pozornosti viaceré skutočnosti, ktoré relevantne a logicky potvrdzujú obhajobné tvrdenia obžalovaného, a ktoré spočívajú predovšetkým v tej skutočnosti, že pokiaľ by mal byť páchatelom žalovaného skutku práve on, musel by poškodenú podrobne osobne sledovať, mať vedomosť o tom, že sa obžalovaná v inkriminovanom čase vymkne, pôjde za svojim priateľom po kľúče od svojho bytu a bude prechádzať práve okolo inkriminovaného miesta, kde by ju musel obžalovaný už vopred čakať a mať istotu, že poškodeneá bude prechádzať práve touto trasou naspäť od priateľa. Náhodné stretnutie vylučuje dôkaznú situáciu. Skutočnosť, že páchatelom žalovaného skutku je obžalovaný, významne spochybňuje i ďalšia hodnoverne preukázaná skutočnosť spočívajúca v tom, že obžalovaný už s poškodenou nebol v žiadnom kontakte cca jeden rok, čo potom výrazne spochybňuje jeho motív konania (žiarlivosť) v inkriminovanom čase. Napokon nie je bez významu pri úvahe o páchatelovi žalovaného skutku aj ďalšia, rovnako nepochybne preukázaná skutočnosť spočívajúca v tom, že poškodeneá by neoznamovala polícii čo sa jej malo stať v inkriminovanom čase a na inkriminovanom mieste, ak by nemusela predsa len s odstupom času vyhľadať odbornú lekársku pomoc, kde bola upozornená na to, že vzniknuté

zranenia u nej vznikli zavinením inej fyzickej osoby, čo zakladá povinnosť ošetrojúcemu lekárovi hlásiť túto skutočnosť v prípade, ak tak neurobí poškodená osoba sama. Práve táto uvádzaná skutočnosť dôvodne nasvedčuje úvahe o tom, že poškodená utrpela zranenia zavinením inej osoby, ktorá nie je totožná s osobou obžalovaného a zrejme aj za iných skutkových okolností. Napokon k preukázaniu viny obžalovaného nemôže postačovať ani veta „Ideš za tým kokotkem?“, ktorú mal v inkriminovanom čase vysloviť obžalovaný, a ktorá obsahuje nárečový prvok zo „Záhoria“, ktorý ale pritom samotnej poškodenej nemôže byť neznámy (sama má trvalý pobyt v obci I., okres E.).

V kontexte všetkých vykonaných dôkazov možno hodnotiť práve svedeckú výpoveď poškodenej ako tendenčnú, nevylučujúcu i jej účelovosť. Prvostupňový okresný súd teda správne dospel k záveru, že za takéhoto procesného stavu neexistuje žiaden nepochybný priamy či nepriamy dôkaz, ktorý by bez akýchkoľvek rozumových pochybností a nezvratne preukazoval, že páchatelom žalovaného skutku, ktorý inak vykazuje naplnenie všetkých formálnych znakov oboch predmetných žalovaných prečinov, vrátane materiálneho korektívu podľa § 10 odsek 2 Tr. zákona, čo potom správne viedlo prvostupňový okresný súd

k oslobodeniu obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku.

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako súd prvého stupňa a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými okresný súd rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto odvolacie námietky prokurátorky nepovažoval za dôvodné. Smerovali totiž vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré odvolateľka navrhla vyhodnotiť inak, než ako to urobil prvostupňový okresný súd. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania (teda aj súd) hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Krajský súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a priamo nariadiť súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru, a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu aj v posudzovanej veci. Ako už bolo uvedené, prvostupňový okresný súd v napadnutom rozsudku sa starostlivo a dôsledne zaoberal všetkými vo veci vykonanými dôkazmi, a tieto správne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ustanovení § 2 odsek 12 Tr. poriadku, neopomenutím už uvedenej zásady in dubio pro reo, t. j. v pochybnostiach v prospech obvineného či obžalovaného. Jeho rozhodnutie je preto správne a v súlade so zákonom, lebo má oporu vo vykonanom dokazovaní.

Vzhľadom na uvedené dôvody krajský súd nepovažoval odvolanie prokurátorky za dôvodné, preto ho podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť n i e j e prípustná.